

Предговор

Размислувајќи за мудроста "Еден народ не исчезнува додека мисли, чувствува и зборува на свој јазик- во време кога навистина мислиме, чувствуваме и зборуваме на свој јазик е малку чудно. Чудно и тешко е да се разбере дека постоело време кога се мислело и чувствувало на еден јазик, а морало да се зборува на друг.

„Македонска самобитна култура имало, има и ќе има и таа е најсилно оружје Македонците да си го зачуваат денешниот културен облик и да ги преживеат сите превратности во историјата на нивното постоење- напишал Мисирков. Покренувањето на прашањето за самобитноста на македонската култура, македонскиот јазик се протегало од дамнешни дни. Сите дејци, сите преродбеници од оваа тло секогаш докажувале дека македонскиот народ е јазично различен од другите словенски народи. Ги слушале тие во поле додека се жнеело, жетварските песни, се пееле свадбарски песни, тажачки и речења низ кои се искажувале чувствата и болката. Ги запишувале, чувале за идните поколенија. Како ли изгледа да мислиш, да чувствуваеш на еден јазик, а да зборуваеш на друг. Колку ли е тешко да ги контролираш мислите, да ги преточиш во туѓ јазик. Како ли се чувствувале малите деца во училиште кога биле тепани и шамарани само затоа што својата мисла ја искажале на мајчин јазик, јазикот на кој мислеле, чувствувале и говореле дома, меѓу себе? Малтретирањето, тепањето понижувањето ги терало да пораснат побрзо, да созреат. Да сватат дека само оружјето на писменоста ги води кон слободата. Многумина земале пушка в рака и се бореле за тоа. Многумина, интелектуалците на оваа земја сватиле дека најмоќното оружје во борбата со настрвените волци е писмото, јазикот, училиштето на мајчин јазик. Пишувале на својот јазик, за својата култура браќата Миладиновци, Прличев, Жинзифов. Пишувал за својот јазик Мисирков. Ги создал -За македонските работи- Барал наречјата да се претопат во еден литературен јазик. Јазик кој ќе го говорат сите.

-Јазикот и верата сет душата не једен народ- велел Мисирков. Ако му ги земеш јазикот и верата му ја земаш душата. А, кој ти ја дава душата? Многумина изгинале,

борејки се да си го зачуваат јазикот и верата. Знаеја овие мудри дејци дека историјата оди напред, не се враќа назад. Знаеја дека времето никој неможе да го сопре. Знаеја дека ќе дојде денот. Денеска нивните поколенија се сладат со плодовите од нивната работа. Беа борбени, но мудри. Знаеја дека еден народ не исчезнува се додека мисли, чувствува и зборува на свој јазик.

Валерија

Слушнине
 слушнине и послушај
 мал Човеку
 мал
 зошто
 твојата несреќа
 да се родиш
 на овој проколнат Балкан
 те прави мал
 мал
 зошто во генот
 го носиш Проклетството
 Проклетството исконско
 кое го носеле
 И твоите
 И нашите Дедовци и Баби
 И твоите
 И нашите Татковци и Мајки
 нашите творци
 проклетството да бидеме

При УМ
 БЕЗУМНИ

При ОЧИ
 СЛЕПИ

При УШИ
 ГЛУВИ

При ГОВОР
 НЕМИ

При ПИСМО
 НЕПИСМЕНИ

При СРЦЕ
 БЕСЧУСТВИТЕЛНИ

При ПРАВО
 ОБЕСПРАВЕНИ

При ДОСТОИНСТВО
ЗГАЗЕНИ

При ДУША
БЕЗДУШНИ

ПРИ ИМЕ
Б Е З И М Е Н И

Но
кога конечно
ке станеш голем
веќе си ги достигнал
небесните сводови
И таму
И ти
како и илјадниците други
на кои ќе им се придружиш
а кои се
можеби и Милиони
лутаат несреќно
лутаат нивните души
лутаат помеѓу просторот
И оваа
црна грутка земја
лутаат
бараќи го она
она на кое имаа право
но други
тоа не им го дадоа
не им го дадоа
зошто така ги убедиа.

***

Бараат и лутаат
лутаат и проколнуваат
зошто можеби никогаш
никогаш
нема да го најдат

ЧОВЕКОТ

За што беа создадени
за кое живееа
во кое се надеваа
И за кое сонуваа
И умираа.

***

Се родиа
И се родивме
како чисти суштества
но животот Балкански
не извалка
И не втурна
во највалканата кал
непрашуваќи не нам
дали сакаме
***

Тие
кои тврдат
дека се луге
Тие
кои веруваат
дека го нашле
ЧОВЕКОТ
Тие
кои своите вратови
ги китат
со бесчувствителни камења
Тие
Кои своите прсти
ги украсуваат со безвредни метали
Тие
кои изградија дворци
во кои ги зазидаа
нашите судбини
Тие
Кои деноноктно уживаат
во својот гламур
Тие

кои блудничат
ден и ноќ
ноќ и ден
Тие
кои пороците ги обожават
дојдоа и кај нас
исто како и пред
сто
двеста
пестотини години
Дојдоа
да ни кажат
дека се избраници
кои знаат и умеат
да створат чОВЕК
Тие
кои нашите срца
ги наполнија со омраза
сега дојдоа да ни нудат
но и да наплатат
за нивната љубов
Тие
кои плукаа на гробовите
од нашите дедовци
сега дојдоа
да ги воздигнуваат
Тие
кои нашите реки и потоци
ги наполнија со крв
дојдоа сега
да ни кажат дека се сини
но никако црвени
Тие
кои постојано
ни ја отвораат рак раната
дојдоа сега
да ни ја лечат и залечат
нудејки ни мелеми и напивки
створени во адот подземен.

***

А ние
 кутрите
 мали и бедни
 им веруваме
 воздигнуваќи ги како Богови
 фалеќи ја нивната мудрост
 радуваќи се на нивните гадости
 И Ние
 како и нашите дедовци и прадедовци
 не можеме да видиме
 дека Копилињата
 на Старата Вавилонска Блудница
 добро ја научуле
 тајната лекција
 запишана и сокриена
 некаде
 во нивните дворци
 запишана од нивните предци
 во некоја стара книга
 дека на овој Балкан
 нема луѓе
 има само дива орда
 која не знае каде оди
 И
 тие дојдоа
 да ни го покажат патот
 Има дива орда
 која е жедна за крв
 дојдоа
 да ни ја зовриат крвта
 во нашите вени
 дојдоа
 зошто се пожедни од нас
 дојдоа
 зошто се покрволочни
 И од нас.
 Но ние тоа
 мал Човеку
 не можеме да го разбереме

не можеме да го слушнине
не можеме да го видиме

зошто сме родени
на овој проколнат Балкан
на овие високи планини
каде секоја стапка
е нечиј гроб
каде секоја капка
од изворите Балкански
е солза
каде секој збор
излезен од усните Балкански
е крик
или молба упатена
во небеса
но ни таму не стигнува
И никогаш нема да стигне
премногу се душите кои лутаат
за да се пробијат
молбите и криците земски
према небеса.

***

И сега
ние
како и нашите
Дедовци И Прадедовци
сега се наоѓаме
ни на небо
ни на земја
ни во рајот
ни во пеколот
туку во овој Балкан
не знаеме
каде поглед да впериме
каде мисла да усмериме
каде чекор да пуштиме

***

Мал Човеку
 стоиме
 здрвени и стаписани
 замаени
 од славопојните зборови
 на Блудницата
 кои и нам
 како и самите тие
 не втурнуваат во блуд
 кои тие го нарекуваат
 нешто нормално
 нешто секојдневно
 а ние
 мал Човеку
 зарем
 не сме кутри и бедни
 што неморалот
 го викаме морал
 што гледаме
 како тие
 секојдневно и секаде
 на секоја педа
 од нашата земја
 блудничат
 со нашите Сестри и Ќерки
 а ние тоа
 мал
 но сега и кутар Човеку
 го нарекуваме морал
 зарем се уште треба
 мал и кутар Човеку
 тие
 кои ни го украдоа Сонцето
 И не втурнаа во мрак
 тераќи не да лутаме
 при Очи слепи
 барајки ја виделината
 од ним
 од тие
 кои ни го украдоа Сонцето.

***

Зарем
 треба се уште
 да ги слушаеме
 погрдните зборови на Блудницата
 И и понатаму да бидеме
 при Уши глуви
 уште колку зборови
 треба да потечат
 за да не натераат
 за навистина
 да почнеме да слушаеме
 што ни зборуваат
 конечно да ги слушнеме
 самофалните зборови.

***

Но ни тое
 мал и кутар Човеку
 не го можеме
 зошто сме неми
 неми при говор
 од Бога даден
 од Луѓе земен
 само молчешкум
 ведеќи ги изморените
 И широки Балкански плеќи
 го носиме товарот
 не можеќи да викнеме
 премногу се високи
 планиниве
 но и премногу се
 се дебели сидовите
 на нивните дворци
 за да допрат нашите лелеци
 нашите молби
 И
 да не остават на мира
 да ја изодиме
 патеката на Судбината
 знаејки и самите

дека е таа трнлива
долга И мачна

***

А сега
мал и кутар Човеку
погледај ги своите раце
погледај ги
на овие горостасни Балканци
зарем тие прсти
не се прекрасни
да го пишуваат
Светото Кирилово Писмо
со кое ќе ги напишат
И запишат
сите изодени
И неизодени Голготи
ќе ги напишат
И запишат
имињата на илјадници
имени и безимени
херои
кои се сторија прав и пепел
за овој Балкан
за да не се вика див
нивните духови
се уште шетаат
шетаат и не опоменуваат
дека премногу хартија
е напишана
но премалку стигнала до ним
за да читаат и прочитаат
дека овде
на овој Балкан
живеат луѓе
но никако орда
живеат луѓе кои се раѓаат
И умираат исто како И тие.

Ако и понатаму слушаш
 мал и кутар Човеку
 послушајго барем еднаш
 твоето големо срце
 послушај го големото
 Балканско Срце
 кое бие ден и ноќ
 незапирајго
 кога е весело
 нека чука и игра
 нека игра развеселено
 од свирката на Гајдата
 распарано од звукот на Зурлата
 пуштиго
 нека чука на ритамот
 на Тапанот
 радувајки се на Животот
 пуштиго нека чука и кога е тажно
 И кога плаче
 плаче за овој Балкан
 плаче и рони солзи кржави
 но немој
 никогаш да им го дадеш
 дадеш и подадеш
 или подариш
 на ним
 нивните раце
 премногу се валкани и кржави
 да го земат во дланка
 пуштиго нека трепери
 со утрата нови
 зошто со секое утринско чукање
 е уште една надеж
 за срцето Балканско.
 Отвориго и твоето срце
 мал и кутар човеку
 за да можеме
 да им кажеме
 колку љубов сме збрале

колку љубов сме дале
за овој Балкан.

***

Но кога си во право
не молчи Човеку
викни и надвикајги
И кажи им ним
дека И ти си Човек
Човек како и тие
И ти како и ним имаш право
да го дишиш воздухот
да го гледаш Сонцето
да му се радуваш на Животот
И да живееш на своја грудка земја
имаш
зошто си Човек
И го имаш правото да живееш
но не барај го од ним
тие
го сокриле во нивните дворци
во тие темни и мувлосани подруми
небарај го
туку браниго
зошто имаш право
да бидеш Човек
браниго од оние кои сакаат
да ти го земат
браниго правото да и овој Балкан
го грее Сонце
го дува ветар
правото овие Балканци
кога им се плаче
да плачат
кога им се смее
да се смеат
кога им се пее
да пеат.

***

И кога повторно
 ќе посакаш
 мал Човеку
 да ја крениш главата
 гордо и високо
 зошто
 повторно во тебе ќе се роди
 Исконот
 тогаш
 над нашите глави
 темни и црни облаци
 ќе се соберат
 за да ја донесат
 сета Вавилонска злоба
 и ја истурат
 над овој Балкан
 газејќи го токму тоа
 на кое се повикуваат
 И за кое доаѓаат
 тука
 да не одбранат
 од што
 незнаејќи и самите
 но сепак доаѓаат
 газејќи не
 И терајќи не да го свиткаме вратот.

Кутар или мал
 Човеку
 имаш премногу Благородна
 премногу чувствителна
 премногу голема
 Душа
 да ја отвориш
 И им дозволиш
 на ним
 да погледнат што има
 внатре
 Очите нивни
 се премногу урокливи
 ќе ја извалкаат со поглед
 чуваја

само за себе
само за твоите најблиски
тие ја заслужуваат
да им ја подариш
И отвориш
сочуствуваат
И сакаат
исто како тебе
небарај од ним
да те сакаат
тие тоа не го умаат
душата нивна
е полна
со злоба и завист
што им ја подарил
Луцифер
им ја подарил
на своите ученици
И следбеници
Затоа
покажи им дека
умееш да го сакаш
своето
покажи им
но не подарувај им ја
твојата Балканска душа.

***

ЧОВЕКУ
велаам Човек
зошто навистина си тоа
ти имаш име
име
кое е напишано
со крвта на твоите
И нашите предци
Име
со кое се гордееа

Со кое се гордееме
 Со кое ќе се гордеат
 Име
 со кое
 И во Вселенското постоење
 ќе постоиме
 пркосот
 И инаетот
 го наследивме
 да пркосиме
 кога не негираат
 И им кажеме дека сме тука
 од секогаш
 инат
 со кој ќе им ги зголемиме
 нивните изопачени фантазии
 да измислат
 некои нови начини
 на валкање

***

Ни вековите минати
 Ни вековите идни
 нема да го избришат
 Името светло
 кое го наследивме
 кое го чуваме
 И ќе го чуваме
 затоа Човеку
 сега
 ти гордо кренија главата
 И викни со гласот
 Гласот Александров
 Мудроста Самоилова
 Храброста Карпошова
 Пркоста Илинденска
 овој див Балкан
 се викал

се вика
 И ке се вика
 МАКЕДОНИЈА
 Оваа дива орда
 не е орда
 се вика
 И ке се вика
 МАКЕДОНИЦИ
 Народ
 кој го грее Сонцето
 Народ
 кој го диши воздухот Балкански

Пркоси им Балканецу
 пркосот ке те натрера
 И утре да ги отвориш очите
 И повторно спознаеш
 дека И понатаму си
 МАКЕДОНЕЦ
 И дека и понатаму
 на овој Балкан постои

МАКЕДОНИЈА

Рецензија

Еден грст народ а сепак една огромна нација. Наследници на Филип, на Александар, на Гоце, на Даме, на Никола.... Наследници на гордите Македонци. Ние... привилегираните... на плеќи го носиме бремето на една историја, на една цивилизација, на една култура која од самото постоење е достоинствена за почит. А токму тоа постоење е детерминанта на постоењето. И токму тоа не прави горди што сме Македонци, кои сепак не се запрашуваме за да си објасниме прво на себе си, а потоа на останатите, што значи да ја имаш таа привилегија.

Да се биде Македонец значи да се биде горд не само на привилегијата, туку и на земјата која секојдневно ја газиме кога излегуваме од дома, кога шетаме по улица....

Да се биде горд на родната грутка со нејзините добри страни но, и со нејзините маани. На нашите привилегирани Македонски раце ја носиме историјата на нашата цивилизација. Аманетот на сите оние горди Македонци кои го дале својот живот за родната земја.

Да се биде Македонец значи да се гордееме со нашата Македонска православна црква. Нашиот столб на постоење. Оној столб кој со векови наназад не потпира кога тлото ќе се разниша за ние сепак да останеме исправени и горди што сме Македонци.

Горди на знамето.

Она сонце кое не грее од самото постоење, кое е симбол на тагата и радоста на секоја македонска генерација. Она исто сонце кое ни ја топли душата кога ќе помислиме на Македонија, затоа што во Македонија е најсветло.

Не нарекуваат националисти, а ние сме патриоти.

Ни го негираат постоењето, а секој од нас на Македонски јазик ја прераскажува приказната на генерации и генерации Македонци. Ние многу добро знаеме дека сме постоеле, постоиме и ќе постоиме.

Ни го негираат името, а не се свесни дека со тоа се негираат самите себе.

Се однесуваат недемократски, а не знаат дека нам тоа не ни значи ништо.

Само ме чудеше зошто толку многу се уплашија и се свртеа против еден грст народ.

Тогаш сфатив!

Ние знаеме што значи да се биде Македонец. Ние знаеме која е нашата привилегија. Ние знаеме чие потомство сме. Нашата вера е јака, мирољубива, ненаметната а нашето срце чисто. Чекориме по божјиот пат. Немаме потреба ниту од потврдување, ниту од докажување, ниту од признавање. Ние знаеме кои сме! Нас, историјата не признала. Нас, Библијата не спомнала.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија
Никодин Черндримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поинам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто

како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величествената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и

Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Десете Балкански Проклетства

Скопје 1998 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Десете Балкански Проклетства 1998 година 25 страни

ISBN-10 608-4778-41-0

ISBN-13 978-608-4778-41-7

EAN 9786084778417

